

Maja Lihtenvalner

AGRICOLA, AGRICOLAE

N

Čeprav je bila profesorica Pavlič ena od učiteljev, ki so imeli odločilen vpliv name v gimnaziji, se iz svojih prvih poljanskih dni sredi osemdesetih let prejšnjega stoletja spominjam predvsem strogih obrazov in dostojanstvene, avtoritarne držbe stare garde učiteljev, ki so v nas dijaki zbuvali strahospoštovanje, včasih pa tudi samo gol strah. Profesorica Pavlič je bila s svojo mladostjo, sproščenostjo in strastjo do znanja, ki je dobesedno bruhalo iz nje, njihovo popolno nasprotje. Bila je ena redkih, če ne edina, ki so v času, ko medpredmetno povezovanje kot koncept še ni obstajalo, lahkotno, tako da se dijaki tega praktično nismo zavedali, v svoje razlage vpletala teme in dognanja z drugih predmetnih področij. Duhamorno memoriranje latinskih besed, sklanjatev, spregatev in neskončnih pravil je znala spremeniti v pravi spektakel; nikoli ni sedela za katedrom, in kadar ni poskakovala pred tablo, se je usedla na klop v prvi vrsti in – bingljaje z nogami in krileč z rokami – razlagala, v katerih angleških besedah lahko prepoznamo koren tega ali onega latinskega izraza, katere civilizacijske standarde dolgujemo starim Rimljanom ali Grkom, ali pa je naredila ekskurz v sociologijo ali politiko in nas s svojo zagnanostjo bezala iz najstniškega pišmevuhovstva. Še vedno se nasmehnem, ko se spomnim, kako je po ogledu kulturnega filma *Društvo mrtvih pesnikov* – preden je mimogrede vsebinsko in motivno razčlenila to filmsko umetnino – na vsesplošno veselje v razredu posnemala angleško latinščino iz prizora, s katerim se film začne. *Agricola, agricolae, agricolae, agricolam ...* Iz filmskega prizora z monotonim recitiranjem latinske sklanjatve, ki naj bi simboliziral rigidnost in odtujenost šolskega sistema, je naredila predstavo s povsem nasprotnim sporočilom: učenje je vir neskončne zabave, čudenja in navdiha.

Maja Lihtenvalner je urednica pri založbi Mladinska knjiga.